Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Schiller, Friedrich.; (Efter Schiller) ; Musiken af Andr. Romberg.
Titel | Title:	Klokkesangen
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : trykt hos J. Irgens, 1827
Fysiske størrelse | Physical extent:	16 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Klokkesangen.

(Efter Schiller.)

Musiken
af
Andr. Romberg.

Vivos voco. Mortuos plango. Fulgura frango.
Levende jeg kalder. Over Døde jeg klager. Lynet jeg bryder.

Opført i det musicalske Selskab Euterpes Concert den 13de Mai 1827.

Mesteren.

Trofast muret ned i Jorde
Stander Formen, bygt af Leer;
Støbt i Dag maa Klokken vorde;
Hurtig, Svende! skynder Jer!
Stridt fra Panden heed
Maa nedrinde Sved,
Skal sin Mester Værket ære;
Himlens Bistand med os være.

Chor.

Den Idræt, som vi foretage,
Et Alvorsord vil anstaae vel;
Naar sunde Taler den ledsage,
Arbeides fort med munter Sjæl.
Saa lad os da med Flid betragte,
Hvad svage Evne kan formaae;

Den slette Mand maa man foragte,
Som handler uden at forstaae.
Det er det, hvilket Manden pryder,
Og dertil gaves ham Forstand,
At i hans Indre dybt gjenlyder,
Hvad med sin Haand han skabe kan.

Mesteren.

Tager Træ af Fyrrestammer;
Dog ret tørt det være maa,
At de sammentrængte Flammer
Gjennem Ovnens Aabning slaae.
Kobb'ret koges maa,
Kaster Tin derpaa,
At det Klokke-Malm, vi syde,
Paa den rette Viis kan flyde.

Chor.

Hvad vore Hænder kan udvirke
I Grubens Dyb ved Hjelp af Ild,
Det Klokken i den høie Kirke
Lydt os til Roes forkynde vil.
Det vare vil til sidste Dage
Og røre mangen Sjæl paa Jord,
Det vil med den Betrængte klage
Og stemme til Andagtens Chor.
Hvad Kaar en Jordens Søn skal have
Af Skjebnens Vexelspil tilført,
I paa metalne Krone grave,
At høitidsfuldt det rundt blier hørt.

KONGELIGE BIBLIOTHEK KØBENHAVN

Mesteren.

Hvide Blærer seer jeg springe,
Snart vor Masse flyde maae;
Afkesalt I hid mig bringe,
Rask vor Støbning da skal gaae.
Skummet ovenpaa
Bort fra Malmet maa,
At fra det Metal, vi mænge,
Reent og klart sig Stemmer trænge.

Een Stemme.

Thi festlig klinger det til Glæde,
Og hilser det nyfødte Noer,
Naar det i Søvnens Arm mon træde
Den første Vandring paa vor Jord.
End dybt bag Tidens Slør det hviler,
Om Skiebnen truer eller smiler,
Og Moderømhed bær Omsorgen
For det i Livets første Morgen —
Med Pilens Fart henile Aar.

En anden Stemme.

Hos Piger stolten Dreng ei hviler,
Han stormer vildt i Trængslen hen,
Med Stav i Haand om Jorden iler
Og vender fremmed hjem igjen,
Og herlig, som fra Himlens Høie
Et Billed i sin fagre Vaar,
Med blysomt og undseeligt Øie
Han Pigen seer, som for ham staaer.
Navnløse Længsler gjennemtrænge

Den Ynglings Barm; han Omgang skyer;
I Øiet klare Taarer hænge,
Og Brødres vilde Sværm han flyer.
Saa bly paa hendes Vei han træder,
Lykfaliggjort ved hendes Smiil,
Og Markens Skjønneste opleder,
Hvormed sit Alt han pryde vil.

To Stemmer.

Du ømme Længsel, søde Haaben,
Da Salighed er Hiertets Slag,
Og Øiet skuer Himlen aaben,
Paa ungen Elskovs første Dag.
O! at den grønnes evig blid
Den unge Elskovs Blomstertid!

Mesteren.

See hvor Piberne alt mørkne!
Denne Stav jeg dypper ned;
Sees det da glasseert at størkne,
Er det godt at støbe med.
Rask, hver Svend i Hu!
Prøv vor Blanding nu,
Om det Skjøre med det Bløde
Blander sig i heldigt Møde.

Een Stemme.

Der, hvor det Ømme med det Strenge,
Hvor Stærkt og Mildt sig sammenmænge,
Der giver det en herlig Klang.
Thi prøve, hvo sig evigt binder,
Om Hierte han til Hierte finder!
Kort Drømmen er, men Anger lang.

Yndigen i Brudens Lokker
Snoes jomfruelige Krands,
Naar de muntre Kirkeklokker
Kime høit til Festens Glands.
Ak! den bedste Fest, os gives,
Ender ogsaa Livets Vaar;
Med det Slør som sønderrives,
Flat den skjønne Drøm forgaaer.

En anden Stemme.

Er Lidenskab Tant,
Maa Kjerlighed blive;
Kun Blomsten forsvandt,
For Frugt at give.
Men Manden maa ud
I fiendtlige Skare,
Maa samle og spare
Og plante, opfinde;
Udgrunde og vinde,
Sig tumle og plage
For Held at opjage.
Da indstrømmer Rigdom til ham uden Lige,
De herligste Skatte fra Laderne kige,
Hans Pladse voxe, hans Huus vides ud.
Og inde færdes
Den tugtige Huustro
Hun, Børnenes Moder,
Forstandigt regjerer
Den huuslige Cirkel;
Hun Pigerne lærer
Og Drengene aver
Og Alting vender

Med driftige Hænder.
Den ordnende Sands
Gi'er Huset sin Glands;
Hun Skatte henlægger paa duftende Hylder,
Og Tenen med fineste Traade hun fylder,
Og nette polerede Skriin sanker fuld,
Af sneehvide Linned og glindsende Uld,
Og indvortes Virken giver udvortes Glimmer
Og færdes immer.

Fire Stemmer.

Og hver Fader med freidig Siæl,
Ud fra Husets vidtoinede Mønning
Overregner sit lyse Held;
Tæller, hvormange Vægge der ere,
Seer den Overflod, Bjelkerne bære,
Og hans Lofts de velsignede Dynger,
Hvoraf det under Kastningen gynger.
Roser sig stolt i Mund:
"Stadig som Jordens Grund
"Mod hver en Modgangs Magt
"Stander mit Huses Pragt!"

Flere Stemmer.

Dog der er mod Skjæbnens Magter
Ingen evigfaste Pagter,
Og et Uheld kommer brat.

Mesteren.

Nu vor Stobning kan begynde,
Revnen her er jævn og skion;
Dog før vi det lade rinde,
Holde vi andægtig Bøn!

Tapperne herud!
Huset skierme Gud!
Rygende i Formens Bue
Skyder den ildbrune Lue.

Chor.

Velgjørende er Ildens Magt,
Naar den er vogtet, lænkelagt;
Hvad Manden danner og formaaer,
Ved denne Himmelkraft fremstaaer;
Dog Himlens Kraft er skrækkelig,
Naar den af Lænken sliber sig,
Og Datteren af frie Natur
Er sluppen af sit trange Buur.
Vee da, naar den løs sig lader,
Vorende foruden Baand
Giennem folkopfyldte Gader
Raser rædsomt Brandens Aand,
Thi hvert Element jo hader
Alt, hvad blev ved Mandens Haand.
Ned fra Skyen
Grøde qvælder;
Regn udvælder;
Uden Valg mod Jord fra Sky
Straaler flye!
Høit fra Taarnet hører Hviin!
Det er Storm!
Blodig rød
Er Guds Himmel;
Det er ikke Dagens Glød!
Hvilken Stimmel
Gaden op!
Damp slaaer op!

Flagrende staaer Ildens Støtte,
Som et Rovdyr gridsk paa Bytte,
Huus fra Huus den sig mon slytte,
Som naar Ovnens Ildsvælg syde,
Luften brænder, Vielker knage,
Stolper styrte, Vinduer klirre,
Smaabørn jamre, Mødre irre,
Dyret hviner
Blandt Ruiner,
Alle flygte, redde, stime,
Nat er lys, som Middagstime,
Lange Kiederad af Hænder
Spanden sender
Kapviis fort; Ilden over
Sprudle Kilder, Vandets Vover,
Stormen hyler ovenfor,
Griber Flammen i sin Flugt;
Spillende paa tørre Frugt
Slaaer den ned, i Laden slammer,
Griber Sparrers tørre Stammer,
Og som vil den i sin Stimmel
Rive med en Jordens Part,
Voldsom i utæmmet Fart
Voxer den mod høien Himmel
Kiæmpestor!
Søn af Jord
Vige maae for Guddoms Vælde,
Seer sit Værk med Undren hælde,
Synke i kaotisk Vrimmel!
Der nu staae
Nøgne Vægge,
Hvor sig vilde Storme lægge;

Fælt i øde Vindueshuler
Rædsler bygge,
Og fra høien Himmel Skyer
Kige ind. —

Een Stemme; Recitativ.

Med et Blik
Manden skuer
Did, hvor Luer
Alt hans Gods til Bytte sik;
Dog ei han for sin Bortgang gruer;
Hvad Ilden og ham røvet har:

Fire Stemmer.

En sallg Trøst end er tilbage;
Ham blev jo Børn og kierlig Mage;
Han savner ingen Dyrebar!

Mesteren.

Jordens Skjød mon det optage;
Formen fyldtes ved vor Fid;
Gier den det og skjønt tilbage,
At det lønner Kunst og Flid?
Om vor Dont mislang?
Formen søndersprang?
Ak! maaskee vort Haab blier skuffet;
Muligt Vanheld alt har truffet.

Chor.

I Jordens Skjød vi trøstlig giemme,
Hvad ved vor Haand udvirkes kan;
Sin Sæd der gjemmer Agrens Mand,
Med Haab, at den paa Himlens Stemme,

Vil opstaae af det dunkle Land.
Dog end meer kostbar Sæd vi skiule
Med Kummer dybt i Jordens Skiød,
Og haabe, at af Gravens Hule
Den spirer herligt igienfød.
Høit i Taarnet
Engstligtrang
Klokken toner
Gravens Sang;
Sorg bebuder os dens Klemt, som ringer
For en Vandrer, man til Hvile bringer.

Recitativ.

Ak! den favre Viv, den Ømme!
Ak! den huldе Moder blegned!
Skyggers mørke Konge bortrev
Hende fra den elskte Mage,
Bort fra hendes kiære Smaae,
Som hun fødte ham til Fryd,
Som hun saae med Moderlyst
Vore til ved ømme Bryst!

Een Stemme.

Ak! hans Huses skiønne Kiæde
Aldrig meer blier heel igjen!
Thi til Skyggers Land hans Glæde,
Fromme Moder, vandred hen!
Bort svandt hendes Tilsyns Dage,
Da hun vaaged Englen lig;
Og en Moders Pligter tage
Kolde Fremmede paa sig.

Mesteren.

Medens Klokkens Glød sig sætter,
Lad det strænge Arbeid staae!
Som i Løvet Fuglen sprætter,
Alle Mand sig hvile maae.
Kommer Stierneskin,
Gaaer Jert Arbeid ind;
For en Dreng Fritimer lyde,
Mestren maa sig altid bryde.

Een Stemme.

Fro, med snare Fied, fremiler
Fiernt i vilde Skov hiin Vandrer
Til den Egn, hvor Hiemmet smiler.
Faareflokken hiemad drager,
Og Hornqvægets
Pandebrede, glatte Hiorde
Komme alle
Brølende til vante Stalde.
Tungt herind
Vognen svinger
— Kornet tvinger,
Paa dets Neger
Gynget leger
Broget Krands;
Og de unge Høstfolks Skare
Flyer til Dands.
Tyst det bli'er paa Torv og Gade
Om selskabelige Flamme
Husets Folk sig fro forsamle
Og med Dundren Porten lukkes.
Sort bedækker sig nu Jorden;

Men den trygge Borger skrækker
Natmulm ei,
Som den Onde rædsomt vækker;
Loven vogter ham paa hver hans Vei.

To Stemmer.

Høie Orden, velfærdrige
Himmeldatter! som det Lige
Fri og let og fro har bundet,
Stæders Varighed begrundet,
Kaldet Vilde først fra Skove
Til selskabelige Love,
Mildnet Menneskenes Sæder,
Aabnet Sands for ædle Glæder,
Og med denne sammenblandet
Kierlighed til Fødelandet.

Chor.

Tusind travle Hænder mødes,
Hielpes ad i munter Pagt,
Og, mens raskt hvert Savn afbødes,
Yttrer virksomt sig hver Kraft.
Mesteren med Svende nyder
Ro i Friheds Helligdom;
Hver sig ved sin Stilling fryder,
Og foragter haanlig Dom.
Flid maa Borgrens Hæder være,
Velstand lønner ham hans Id;
Majestæt gier Førsten Ære,
Os ophøier Hænders Flid.

Fire Stemmer.

Hulde Fred!
Søde Enighed!

Dvæler, dvæler
Venligt over dette Sted!
Ingentid den Dag oprinde,
Da de fæle Krigens Horder
Disse stille Dale hærge!
Da paa Himlen, hvor vi Aftenrøden skue
Ynderig,
Landsbyers Flamme, Stæders Lue
Straale vild og frygtelig.

Mesteren.

Nu Stilladsen sønderbryder!
Til sin Hensigt var den stærk;
At sig Sind og Die fryder
Over det vellykte Værk!
Svinger Hamren fort!
Dækket falde bort!
Før vi Klokken op kan bringe,
Formen først maa sønderspringe.

Chor.

En Mester kan sin Form jo brække
Til rette Tid med kyndig Haand;
Dog vee! naar Ertses Flammebække
Udflyde stridt foruden Baand.
Blindtrasende med Tordnens Bragen
Det sprængte Huus de sønderslaae,
Med aabne Helvedstrubes Knagen
Fordærvudspyende de gaae.
Hvor Kræfter færdes, raae og vilde,
Der kunne sig ei Former bilde;
Naar Folkene sig selv befrie,
Er det med deres Vel forbi.

Vee, naar sig tyst i Landets Stæder
Ufredens Fakkel tænder an,
Og, sønderende de tunge Kiæder,
Til Selvhielp reiser sig hver Mand;
Oprørets Mænd til Klokken stime,
Den hyler Opstand overalt,
Og, viet til kun Fred at kime,
Den stemmer Løsnet til Gevalt.
Frihed og Lighed Alle hylde,
Hver rolig Borger griber Sværd,
Trindt Gader sig og Haller fylde,
Og Bander øve Morderfærd.
Af Tigrens Blodtørst Qvinden brænder,
Og Skiændselsdaad hun leger med,
End gispende, med Panthrens Tænder
Hun Fiendens Hjerte søndersled.
Ei noget helligt er; de ømme
Cendrægtighedens Aander flye;
Den Gode maa for Nidding rømme,
Og Laster herske uden Skye.
En Løve farlig er at vække,
En Tigers Tand ubændig er,
Men skrækkeligst af alle Skrække
Er Menneskет i vilden Færd.
Vee dem, som Himlens Fakkel tænde,
Og laane evigblinde Mand;
Ei Lys for ham, kan den kun brænde,
Og sætte Stad og Land i Brand.

Mesteren.

See engang den gyldne Stierne,
— Gud har Fryd forlenet mig!

Blank og glattet Malmets Kierne
Frem af Skallen skyder sig.
Og fra Hielm til Krands
Straaler Solens Glands,
Og det nette Vaabenstykke
Vorde vil sin Mesters Smykke.

Een Stemme.

Herhid, herhid!
I Svende alle, ordner Flokken,
At vi ved Daab indvie Klokken.
Concordia, saa den hedde skal.

Chor.

Til Eendragt og til Broderskab herneden
Skal Klokkens Klang forsamle Menigheden!

Mesteren.

Og Mestren vil at dette skal
Fra nu af være Klokkens Kald.
Høit over lave Jordlivs Klynge
Skal den i Himlens Wtherblaa
Som Tordnens nære Naboe gynge,
Og stræbe Stierners Flugt at naae.
Den som en Stemme fra det Høie,
Lig Firmamentets Stierners Glands,
Allherrens Naades Magt ophøie,
Og flette Aarets Verelkrands.
Kun Evighed og Alvor høre
Man lyde i metalne Mund,
Og med de snare Vinger røre
Den Tidens Flugt fra Stund til Stund.
Til Skiæbnen laane den sin Tale

— Selv død den Intet føler til —
Dog med sin Svingen den afmale
Jordlivets verelfulde Spil.
Og som ei Øret Klangen binder,
Naar mægtigttonende den slaaer,
Saa lærer den, at Alting svinder,
At Alt, hvad jordiskt er, forgaaer.
Stramt det stærke Tougværk drager,
Hidser mig nu Klokken op,
At i Klangens Land den rager
Svæver hen mod Himlens Top.
Trækker drabelig!
Alt den svinger sig.

Chor.

Glæde i vor Stad den bringe,
Allerførst for Fred den ringe.
Amen!

Kjøbenhavn, 1827.
Trykt hos J. Jørgens.